

Mikkel Tode Raahauges prædiken skærtorsdag

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

17. april 2025

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Matthæusevangeliet kapitel 26, vers 17-30

Salmer

Se, nu stiger solen af havets skød
Som et stille offerlam
Vor Herre Jesus i den nat

—

O kristelighed
Vor Herres Jesu mindefest
Min Jesus, lad mit hjerte få

1

Bordplaner

”Hvem skal sidde til bords med hvem?”

5

Den hvide dug er bredt ud, bordet er dækket, lysene er tændt, og nu er det kun bordkortene, der mangler – og hvem skal sidde til bords med hvem? Enhver, der har prøvet at være vært, eller som måske skal være det i aften til familiens årlige påskemiddag eller i løbet af dagene til den storslåede påskefrokost for Gud og hver mand, hvor puslespillet mildest talt kan være vanskeligt at få til at gå op – på utallige måder! – har sikkert stillet sig selv dét spørgsmål: ”Hvem skal sidde til bords med hvem?” Og med rette, for dette at stykke den perfekte bordplan sammen er en videnskab og kræver et skarpt blik for en flerhed af forhold.

10

15

Allerførst, så bør værten som bekendt sikre sig, at gæstelisten i det hele taget er, som den skal være. At det er pæne og ordentlige folk, der er blevet inviteret, så at selskabet ikke skal bekymre sig alt for meget om uromagere, brodne kar og andre, der kunne risikere at skabe optøjer og således sætte sig på tværs af den gode stemning. Mon ikke, vi hver især kan komme i tanker om et par stykker, som vi ikke ville have lyst til at invitere? Jeg kan; også jeg har en sort liste overpersoner, hvor det er mere sandsynligt, at Helvedet fryser til is, end at de bliver budt hjem i min spisestue ...

20

25 Så vidt, så godt. Og dernæst bør værten besinde sig på, hvem, der er de fine, og hvem der har de samme interesser, eller i det mindste med lidt held kunne supplere hinanden og måske ovenikøbet få en god samtale eller to i løbet af aftenen? Og så bør værten også – og det er meget vigtigt! – vurdere, om de sjove i selskabet skal spredes ud over bordet i håbet om, at deres humor vil smitte lidt
30 af på dem, der er knap så morsomme? Eller om de snarere bør sidde sammen, så man véd, at der overhovedet bliver latter at høre undervejs? Og ikke mindst, hvor selskabets kedeligste skal placeres, og selvfølgelig hvem, der dette år skal ofres som dennes ulyksalige borddame eller -herre.

35 Der er sandelig nok at tænke over. Hvem skal sidde til bords med hvem, og når først bordkortene er lagt, så må slaget gå sin gang og påskemåltidet blive derefter. Så er der kun tilbage for værtens vedkommende at bede sine gæster om at sætte sig og så selv indtage sin plads enten i midten eller for bordenden – lunt, under alle omstændigheder, mellem gode folk, for der må følge privilegier med
40 at være vært! – og så give selskabet Gud i vold og håbe, at kabalen går op, at den stemning holder og at aftenen bliver som en drøm, som alle vil tale om fremover. Velbekomme!

Og mon ikke, den vakse lytter på dette tidspunkt allerede har luret, hvor jeg vil
45 hen? Jeg tror det, for også hér hos os er det i dag et påskemåltid, alting drejer sig om. Både i evangeliet, som det kommer til os i Skærtorsdags skikkelse, hvor Vorherre indstifter den hellige nadver, og så ved altergangen om lidt, som vi vender tilbage til om et øjeblik. Men lad os for lethedens skyld begynde med det første. For den aften er den hvide dug bredt ud, bordet er dækket, lysene er
50 tændt, og Vorherre har sat sig til bords med sine nærmeste for at fejre israelitternes udfrielse af Ægypten. Sådan har de siddet så mange gange før, og Vorherre kender sit selskab. Han kender dem – hver eneste én.

Han kender til deres fortid – også den, som de hver især måske forsøger at skjule
55 for både hinanden og sig selv. Han véd, at Matthæus, der sidder dér, før i tiden ernærede sig som tolder og tjente fedt på sine landsmænds skatter til besættelsesmagten. Og at Bartholomæus, som sidder dér, havde trust issues og i begyndelsen ikke mente, at noget som helst godt kunne komme fra Nazaret.

60 Og han kender deres nutid: han véd, hvor langt de hver især kan gå på en dag og hvilket udskæring af lammet, de bedst kan lide; han véd, hvem der kunne finde

på at skabe optøjer og hvem, der er de sjove og selskabets kedeligste.

- 65 Og han kender deres fremtid: han véd at Judas, der ellers førhen har givet den som stor mand og foregivet at være så optaget af de fattiges ve og vel, at han inden længe vil forråde ham med et kys. Og at Peter, der altid har været så kvik til at bekende sin tro og sin loyalitet vil fornægte ham tre gange, inden hanen galer. Og at selv Johannes – hans bedste ven; ham, som han elsker! – ikke
70 engang vil kunne holde sig vågen, når han om lidt har sunget lovsangen og går ud til Oliebjerget for at bede før sin bitre lidelse og død.

- Sikke et selskab! Og vi véd – ligesom Vorherre – at dén aften heller ikke udviklede sig til nogen drøm, men til et mareridt. Men han blev *siddende* med
75 dem – tog brødet, takkede og brød det, gav det til sine disciple og sagde: ”Tag dette og spis det; det er mit legeme som gives for jer. Og ligeså tog han også kalken, takkede, gav dem den og sagde: Drik alle deraf! Denne kalk er den nye pagt i mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse.”

- 80 Til syndernes forladelse. Fortidens, nutidens og fremtidens. Sådan gav Vorherre kvit og frit hele sit liv, hele sin død, hele sin kærlighed, hele sig selv – alt! – til bedragerer, skeptikere, hyklere, forrædere og dem, der er værre, og bød dem fremover at gøre det til hans ihukommelse, som vi stadig gør det hér i kirken omkring alteret til hver evigt eneste gudstjeneste. For at enhver, der tager plads
85 deroppe må kunne leve i tillid til, at intet af alt dét, der ellers så let kan sætte sig på tværs af den gode stemning, kan sætte sig på tværs af Guds nåde mod os.

- Og så er den hellige nadver jo ikke længere et påskemåltid, der er forbeholdt pæne og ordentlige folk. Så er det først og fremmest et festmåltid for
90 uromagerne, for de brodne kar, for syndere – alle inklusive! – som før eller siden har måttet se i øjnene, at heller ikke *de* måske hører til Guds bedste børn, når alt kommer til alt. Der er ingen gæsteliste og ingen sort liste; der er ikke skelet *overhovedet* til hvem, der er de fine eller hvem er de sjove eller hvem, der er kedelige! Og der er heller ingen privilegier, for ligesom det var tilfældet den
95 skæbnesvangre Skærtorsdag aften, da Vorherre satte sig til bords med sine disciple, sådan kender Vorherre også til vores fortid, vores nutid og vores fremtid og vil sidde med os. *Alligevel*. Så at vi, syndere som vi er, og på trods af alle vores forskelligheder, kan samles dér og se både os selv og hinanden som dem, der hver især er hele hans liv, hele hans død, hele hans kærlighed, hele ham
100 selv – alt! – værd med Guds øjne.

Og derfor er der heller ingen bordplan omkring alteret. For dér – og kun dér –
er vi lige. Ikke ens, men *lige* i lyset af Guds nåde. Og når det er Gud selv, der
105 breder den hvide dug ud, dækker bordet og tænder lysene og beder os om at tage
plads hos sig ... hvem er det så egentlig, der sidder til bords med hvem?

Amen.

110

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

115

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Skærtorsdag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-skaertorsdag>

120

125

130

135